

Ángeles Escudero
Care Santos

Tantes coses a dir-nos

Fanbooks

© 2013, Ángeles Escudero
© 2013, Care Santos
© d'aquesta edició: 2013, Grup Editorial 62, s.l.u.,
Fanbooks, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

Fotografies de la coberta: © Lauri Rotko / Getty Images i Shutterstock
Fotografia de les autores: Paula Santos Giménez

www.fanbooks.cat

Primera edició: setembre del 2013

Fotocomposició: Víctor Igual, s.l.
Impressió: Limpergraf
Dipòsit Legal: B. 16.694-2013
ISBN: 978-84-15745-23-5

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

A tots aquells que viuen l'amistat com un regal.

I

No deixis créixer l'herba en el camí de l'amistat.

Plató

De: Abril Manrubia
Per a: Oblit Rus
Assumpte: Massa temps després

*Estimada Oblit,
Potser m'he begut l'enteniment. Si no, no t'estaria escrivint. L'última adreça teva que tinc és de fa més de deu anys i de Londres. Per això t'envio aquest missatge al correu per a fans de la teva Official Website, amb l'esperança que algú te'l faci a mans. O potser, qui sap, ets d'aquella mena de celebritats que llegeix els correus personalment.*

Tinc una notícia bomba: em caso. D'aquí cinc mesos. Als meus trenta-cinc! Bé, ara o mai (suposo). Potser et sorprendrà el que et diré, però no ho penso fer sense tu. Per això t'escric, de fet. Per demanar-te que facis un forat en la teva agenda d'estrella mundialment famosa i vinguis al meu casament. Et puc ben assegurar que enlloc s'alegraran tant de tornar-te a veure. No em diguis que no, va. Et necessito al meu costat.

Si tens temps, potser podríem escapar-nos juntes. Encara que només fossin un parell de dies, al nostre racó de món lluny de tot. T'agradaria? A mi, moltíssim! No et ve de gust tornar a ser, ni que sigui per unes hores, les dues esbojarrades que érem fa...? Quant de temps? Deu anys? Pot ser que faci tant temps que no ens hem vist? Per què ens ha passat, això? Només hem deixat refredar l'amistat? Com hem permès que això passés?

Sisplau, no em diguis que mai penses en la importància de tot el que vam compartir. No em diguis que mai no trobes a faltar aquella època. I, sisplau, no em fallis. Tenim tantes coses a dir-nos!

Abril

De: Secretari d'Oblit Rus
Per a: Abril Manrubia
Assumpte: Confirmo recepció

Benvolguda senyoreta Manrubia,

Li escric en nom d'Oblit Rus només per confirmar la recepció del seu correu electrònic d'ara fa una setmana i comunicar-li que la senyora Rus té importants compromisos professionals en les dates del seu enllaç matrimonial, per la qual cosa lamenta molt no poder assistir-hi. Així que tingui una mica de temps li escriurà per explicar-li-ho ella mateixa. De moment, li prega que la disculpi i espera que puguin veure's en una altra ocasió.

Atentament,

A.

De: Abril Manrubia
Per a: Oblit Rus
Assumpte: Toc, toc

Estimada Oblit,

No pensis pas que em rendiré tan aviat. Ja ho sé, que tens molts compromisos, tots meravellosos: rodar una pel·lícula amb Paul Thomas Anderson, assistir al festival de Cannes, rebre un Globus d'Or... La meva boda és molt més vulgar, és clar, però és el MEU gran projecte. L'he estat esperant durant gran part de la meva vida. Quan en coneguis tots els detalls ho comprendreu i no t'hi podreu resistir. Et necessito al meu costat. No la famosíssima Oblit Rus que surt a les revistes, signa campanyes de publicitat milionàries amb marques de cosmètica o fuig dels paparazzi. Aquesta Oblit no m'interessa: jo vull la meva amiga, l'autèntica Oblit, la mortal, imperfecta, rondinaire, de bons sentiments i (de vegades) insuportable. Jo necessito aquella llargaruda amb talent, bon cor i un geni de mil dimonis que vaig conèixer en el pitjor moment de les nostres vides.

No em pots dir que no. Si tens poc temps, si de debò els teus compromisos no es poden deixar, vine només unes hores, però no deixis de venir. Ja t'ho vaig dir: et necessito. Et necessitem. No facis veure que no saps qui és el príncep blau, encara que et costi de creure que hàgim arribat tan lluny. Sisplau, troba temps. Ja ho has fet altres vegades.

Un petó de la teva amiga,

Abril

—Coneixes l'Oblit Rus?

La pregunta la fa la meva perruquera, mentre em pinta els cabells amb una pasta enganxosa. Sobre la falda hi tinc un diari obert per la secció de crònica rosa. Un gran titular diu: «Oblit Rus enlluerna en l'entrega dels globus d'or». A la foto se la veia sola, molt segura d'ella mateixa, enfilada en uns talons de deu centímetres i lluint un vestit vermell i delicat que li esqueia com un guant. Al coll, un collaret de brillants. Per descomptat, tot de marca, i no precisament qualsevol. El seu gest era desafiant, gairebé provocador. Posava per a les fotografies com ho hauria fet la protagonista de la seva darrera pel·lícula. Només li faltava el fuet i la metralladora. La perruquera mira la foto per sobre de les meves espatlles. Fa un comentari del pentinat. Alguna cosa així com: «Duu els cabells massa aixafats. S'hauria d'haver fet un modelat». He recordat la planxa d'arissar, aquelles queixes de sempre, els cabells llargs, negres i brillants que a mi em semblaven preciosos i que ella trobava aixafats, com la meva perruquera, i tot d'una se m'ha escapat un pensament en veu alta:

—Sí, aquest ha estat sempre el seu problema. Qualsevol cosa que es fa als cabells li baixa de seguida.

I de sobte els ulls molt oberts i aquell to de meravella que la gent fa servir quan parla dels famosos. I la pregunta:

—Coneixes l'Oblit Rus?

—Sí, som amigues —faig.

Amigues. Hi va haver un temps que aquesta paraula volia dir moltes coses per a mi, per a nosaltres. Avui no estic segura del que volen dir.

És estranya, la memòria. En només uns segons et pot fer recular fins al començament de tot. Fins al dia que vam arribar a aquell lloc horrible. «Els Cims, escola d'estiu». Dit així, no sembla tan dolent. No he oblidat el dia de la meva arribada perquè era el meu aniversari, el setzè. El viatge en companyia del pare i de la Miranda havia estat un desastre. Més de sis hores d'autopista i cares llargues, des de Barcelona fins a aquell poblet d'Osca, tocant a no sé quina ciutat. I tot sense dir gairebé ni mitja paraula i amb aquella música horrorosa sonant sense parar. Tenia un dels meus pressentiments: sabia que aquell seria el pitjor estiu de tota la meua vida. Tot i que potser allò no era un pressentiment, sinó una certesa d'allò més objectiva.

Sabia prou bé que havia donat un disgust a la persona que més m'estimava del món i que havia de pagar-ne el preu. Ell interpretava el paper de pare desfet amb una filla que s'entesta a posar les coses difícils. L'arribada a Els Cims va ser encara pitjor. Vaig conèixer en Fabio (bé, llavors encara era el senyor Amarelo), que ens va rebre amb un catàleg complet de somriures falsos. Somriures, per descomptat, que es van acabar en el mateix moment que vaig quedar-me sola amb ell. Era tard, tothom havia sopat. L'Amarelo va preguntar-me si em venia de gust

una mica de fruita per no anar-me'n al llit amb l'estómac buit. No vaig contestar. De fet, no volia res de res. Ni fruita, ni anar-me'n al llit, ni haver d'aguantar-lo, ni quedar-me allà. El pare va deixar anar una de les seves frases odioses:

—Contesta ara mateix, Abril. El director t'ha fet una pregunta!

Però l'Amarelo fins i tot va avançar-se a la meva resposta. Amb el seu to de veu més conciliador va mirar de tranquil·litzar el pare:

—No es preocupi, senyor Manrubia. Deixi-ho a les nostres mans.

Sona horrorós, oi que sí? Perquè ho era.

—Ara t'acompanyarem a la teva habitació —va dir l'Amarelo, sense deixar de somriure—. Demà ja tindrà temps de conèixer les normes del centre i la resta de les alumnes. De moment, cal que sàpigues que aquí el silenci nocturn el valorem molt. I que l'incompliment de les normes es castiga sempre.

Vaig fer que sí amb el cap. Vaig acomiadar-me del pare amb un petó a les galtes. A la Miranda ni tan sols la vaig mirar. Vaig adonar-me que aquest comportament la molestava molt i també que li estava fent mal al pare, però no em vaig amoïnar.

Una conserge va acompanyar-me fins a la meva habitació. Pels passadissos les nostres passes ressonaven com en les pel·lícules de presons. Jo només podia pensar que tot allò era com un malson horrible i que en despertar em trobaria molt millor.

—Ja hem arribat —va fer la dona, assenyalant una porta i donant-me una clau—. Que descansis.

Així que les passes de la dona van perdre's de nou passadís enllà vaig decidir-me a entrar. A les palpentes vaig buscar un interruptor però no en vaig trobar cap. Vaig entrar com vaig poder, vaig deixar la motxilla a terra i vaig esperar una mica fins que els ulls se'm van acostumar a la foscor. Vaig distingir la porta de la cambra de bany, hi vaig entrar i vaig encendre el llum —aquest cop a la primera—, m'hi vaig quedar una bona estona davant del mirall, mirant-me, pensant què hi feia allà, com era que el pare s'havia deixat convèncer, com podia ser tan bruixa, la Miranda. Perquè, per descomptat, per a mi tot allò era culpa de la Miranda. Era ella la que havia seduït el meu pare, la que el volia per a ella sola, la que li havia ficat al cap que l'única solució era enviar-me a passar l'estiu en un lloc horrible com aquell. Tot el que m'estava passant tenia a veure amb aquella dona.

Quan vaig acabar de compadir-me a mi mateixa, vaig sortir i vaig mirar de trobar un interruptor a l'habitació. Volia desfer la maleta, inspeccionar una mica el meu nou cau. Com un hámster acabat d'arribar a la seva gàbia nova. L'interruptor era allà mateix, al costat de la cambra de bany. El vaig prémer i un llum blanc, intens i impertinent va envair tota l'habitació. La primera cosa que em va cridar l'atenció va ser que tot era de color blanc. Hi havia dos llits, també blancs. Vaig pensar: «Això sembla un hospital». De fet era pitjor, perquè ni tan sols hi havia tele. I just en aquell moment una veu enrogallada i nasal va renyar-me:

—Apaga el llum! Què coi fas?

Un cap despentinat va sortir d'entre els llençols blancs d'un dels llits, seguit d'un braç que estava rematat amb

una mà en forma d'urpa. La mà va caure sobre un altre interruptor i tot seguit la cambra va tornar a quedar a les fosques.

—Perdona —vaig fer, espantada per aquella aparició, que no m'esperava.

Encara aclaparada per l'ensurt i amb el cor a mil vaig asseure'm sobre el llit lliure per mirar de pensar una mica en tot plegat. Tot allò devia ser una equivocació. Les habitacions, m'havia explicat el pare, eren individuals. M'havien donat la clau d'una cambra ocupada.

Vaig comprovar que el número de la clau coincidís amb el de la porta, per si algú s'havia equivocat. Llavors vaig adonar-me que érem a la cambra número tretze i em va semblar un mal senyal. No volia dormir en una cambra amb el número de la mala sort! En aquell moment de la meua vida m'ho prenia tot molt a pit, fins i tot les supersticions. Vaig agafar la clau, vaig sortir de la cambra i vaig anar a la recerca del director. El vaig trobar tancant la porta del seu despatx per anar a dormir. Aquell dia havia fet hores extres.

—Que hi ha cap problema, Manrubia?

—Em penso que han comès un error —vaig dir—. A la meua habitació hi ha una altra persona. Força mal educada, per cert. Ha començat a cridar només veure'm.

Va mirar-me fixament, sense dir ni fer res. Més tard hauria d'aprendre que aquella era l'estratègia habitual d'en Fabio: deixar que els altres parlessin de més.

—Necessito canviar d'habitació —vaig afegir.

—No necessites res, Manrubia. Aquesta altra persona que dius és l'Oblit Rus, la teua companya d'habitació. És normal que estigui emprenyada si l'has despertat

a les... —va consultar el seu rellotge— a tres quarts d'una de la matinada. Tu no t'hauries enfadat una mica?

—La meva... què? —vaig preguntar—. A la publicitat diu que les habitacions són individuals.

—Error. A la publicitat el que diu és que tenim habitacions individuals disponibles. Però s'han de demanar expressament.

—Doncs jo en vull una d'individual.

—Em temo que no ho decideixes tu, això. El teu pare i la seva senyora van ser molt clars en la seva petició. Comparteixes habitació perquè ells ho han volgut així. I ara ja pots tornar-te'n al llit i mirar de dormir una mica, pel teu bé. La campana del despertador sona a les set en punt.

No suportava que digués «la seva senyora» a la Miranda. No s'havien casat pas, el pare i ella, ni ho farien, només era un caprici com altres, un entreteniment de temporada, encara que durés una mica més del que en el pare era habitual. Tampoc no suportava que parlés en plural, com si ella pogués decidir alguna cosa meva. Em va fer molta ràbia.

—Puc fer alguna cosa més per tu, Manrubia?

Tampoc no suportava que em diguessin pel cognom, però ja em faltava molt poc per descobrir que en aquell lloc les coses eren molt diferents.

—Suposo que no.

—Fantàstic. Llavors, bona nit. —El director va marxar pel passadís i jo vaig retornar a la meva habitació.

Vaig obrir la porta mirant de no fer soroll, vaig treure'm les sabates i vaig enretirar de sobre el meu llit les mil coses que hi havia: una capsa de tamps, uns sostenidors

vermells, un diccionari d'anglès i el primer telèfon mòbil que veia a la meua vida (jo trigaria encara uns quants anys a tenir-ne un). En acabat em vaig estirar al llit sense ni treure'm la roba i vaig tancar els ulls. Em penso que aquella nit no vaig aconseguir dormir ni un parell d'hores.

★ ★ ★ ★

En despertar-me l'endemà vaig veure la meua companya d'habitació que sortia del bany. Anava vestida i s'havia maquillat una mica. Em va semblar molt alta i també una mica desmanegada. El seu llit estava fet. Me la vaig imaginar desperta i mirant-me mentre dormia, amb totes les meves coses a l'abast, i no em va agradar gens ni mica. No sabia res d'ella però no volia tenir-hi res a veure.

—Me'n vaig —va anunciar, obrint la porta. Sense ni mirar-me va afegir:— Segurament t'agradarà saber que avui demanaré que ens canviïn a dues habitacions individuals.

Li podria haber explicat que intentar-ho era inútil del tot, però no ho vaig fer. La vaig deixar marxar, vaig mirar el rellotge, vaig pensar que tenia al davant el primer dia d'un estiu molt llarg i vaig tornar a tancar els ulls, esgotada.

Quan poc després vaig veure l'Oblit en acció, vaig quedar molt impressionada. No només era molt alta i molt guapa, també era tot un caràcter i tenia un encant personal que no es podia negar. Va entrar al menjador amb pas molt decidit, va posar-se a la cua del cafè sense deixar de mirar el mòbil i quan li va tocar la tanda va estarrufar-se els cabells, va somriure i va demanar a la cambrera «un americà doble». La dona li va preguntar si tan jove ja prenia cafè i ella va respondre:

—Em penso que ma mare me'l donava amb el biberó.

Van riure. Ella va agafar la safata, va asseure's en una taula il·luminada per un sol matiner i va continuar manipulant el seu telèfon. Estava concentrada, seriosa, el cafè s'esperava sobre la safata i tothom feia esforços per no mirar-la. Semblava un quadre de Hopper. I era preciosa.

Vaig sentir algú que deia que no s'assemblava gens a la seva mare. Hi havia algú que no hi estava d'acord:

—S'hi assembla en els gestos més elegants —deia—. La resta potser ho ha tret del pare, que com a mínim devia ser un jugador de bàsquet.

—Calla, tonta. Que no saps qui és el seu pare? Sí, dona, l'escenògraf aquell americà tan famós, com es diu? Un que és molt llarg i prim.

—Ara no sé qui vols dir...

—Sí, dona, sí... Però si la setmana passada li van donar un premi! Va sortir al telenotícies!

Així era el dia a dia de l'Oblit: la seva presència despertava comentaris, la seva vida era tema de tertúlies. Ella havia après a quedar-ne al marge, a fer veure que tot allò no li importava. La veritat era ben diferent: tot plegat l'atabalava, però jo encara no ho sabia. Jo ni tan sols sabia qui era la seva mare. El dia que ho vaig preguntar vaig quedar com una idiota.

—De debò no ho saps? És la filla de la Cornèlia Rus.

Cornèlia Rus, la cèlebre actriu de teatre. Admirada, estimada, multipremiada i enfeinadíssima Cornèlia Rus. Una mare que mai no va tenir temps per a la seva única filla perquè sempre va estar massa ocupada en les seves gires o els seus projectes internacionals: una *Medea* innovadora, una *Salomé* a Nova York, una posada en escena

trencadora per a un Èsquil que s'estrenava a Avinyó... En la vida de la Cornèlia no hi havia lloc per als assumptes personals. O els assumptes personals massa sovint es confonien amb els professionals.

Tenien raó en allò de l'escenògraf. El pare de l'Oblit era un figurinista, pintor i escenògraf dels Estats Units que va passar per la vida de la Cornèlia com un cometa al voltant de la Terra. Van coincidir en un sol projecte i es van enamorar. La seva història d'amor va ser tan breu que abans que ella sospités que estava embarassada ja s'havien fet propòsits de no caure més en la temptació. Ell mai no va voler fer-li de pare, a l'Oblit, ni la Cornèlia l'hi va permetre, però van continuar veient-se de tant en tant i van mantenir una estranya amistat. Una amistat en la distància, que cada temporada els reunia per sopar —en qualsevol banda del món— i que l'Oblit mai no va entendre.

L'Oblit no suportava la manera de ser de la seva mare. Tampoc li agradava que fos tan popular, ni que sovint mereixés les atencions de la premsa. No podia ni veure els periodistes que les esperaven a la porta de casa, que les perseguïen a tot arreu i que trucaven a totes hores. I encara menys aquell to de cordialitat de pega que feia servir la seva mare per atendre'ls, fos l'hora que fos, malalta d'orgull.

Per descomptat, totes les relacions de la vida de la Cornèlia eren fugaces i irrellevants. Els homes quedaven eclipsats per la seva gran personalitat. I també pel seu gran talent per a l'egoisme. L'Oblit va créixer acompanyada de cangurs i de noies de fer feines, mentre trobava a faltar la seva mare però sense reconèixer-ho mai, i mentre es delia per acompanyar-la en els seus viatges i com-

partir amb ella les engrunes del seu temps, però tot va ser inútil. Per a la Cornèlia, la seva filla era una càrrega que podia alleujar-se amb diners. I aquell internat o «escola d'estiu» era la millor solució per a una temporada carregadíssima de compromisos.

Mai no oblidaré el primer cop que li vaig parlar de la Cornèlia. Va ser l'endemà de coneixe'ns. Vaig pensar que potser el tema ens aniria bé per trencar el gel, atès que havíem de conviure encara que no ens agradés. Va ser durant una pausa de la classe d'anglès.

—Deu ser fantàstic ser filla de la Cornèlia Rus.

Va respondre sense mirar-me, com fastiguejada:

—Ui, sí, és el millor del món!

—Només l'he vista actuar una vegada —vaig dir—, vull dir en viu. Però va semblar-me una actriu al·lucí...

No em va deixar acabar. La seva veu era esmolada com la fulla d'un ganivet.

—No vull parlar de ma mare, gràcies.

—Suposo que tu també vols ser actriu, oi?

—És la darrera cosa que seria en el món! Abans me n'aniria a la Lluna que ficar-me en aquest món d'hipòcrites! —va respondre.

Així va acabar la nostra primera conversa de més de dues frases. Em penso que aquell dia vaig començar a conèixer l'Oblit. No per les seves paraules, sinó pels seus silencis. El que no diem parla molt bé de nosaltres. Per a ella, sentir anomenar la Cornèlia i posar-se tensa era tot una mateixa cosa. Fins i tot el més babau s'hauria adonat que li passava alguna cosa. Era com si s'encenguessin tot de llumets vermells i en alguna banda aparegués:

ALERTA!
TEMA MOLT PERILLÓS!

La segona conversa no es pot dir que anés més bé.

No m'hauria hagut d'agradar el cinema. Si no m'agradés no sabia com es diu en llenguatge audiovisual aquella sensació tan horrible: pla aberrant. La càmera una mica inclinada, tot creant una atmosfera emocional poc estable. Potser el vertigen no seria tan intens quan el zoom que m'enfoca s'allunyés de mi. Ho he vist mil cops en les pel·lícules. La noia entra, li posen una pasteta enganxifosa al plat, camina fent equilibris, tots se la miren, ella dubta, fa un mal pas i la safata li cau amb gran estrèpit a terra.

—Quin acompanyament vols amb el llom, patates o minestra? —em pregunta una noia jove de pell molt morena.

—Minestra. Sóc vegetariana —menteixo sense saber per què ho faig.

La noia no s'immuta davant d'aquestes paraules. Encara ha de servir moltes minestres, avui, a ella tant se li'n dóna.

El menjador és ple de gom a gom. Me'n recordaré, d'ara endavant, penso. Si arribo aviat podré seure allà on vulgui, menjar de pressa, passar desapercebuda. Avui no serà aquest dia. Veig un lloc lliure al costat d'una noia d'esquena i vaig cap allà amb compte. Arrossego la cadira amb el peu. M'assec. Esbufego, alleujada de deixar la safata damunt la taula. Tot i que de seguida em mossego el llavi per haver ficat la pota.

—No hi havia cap més lloc, que t'has de posar aquí?
La seva veu és impertinent. La gent ens mira.

—Canvia de taula, si vols —responc.

La deixo parada. Només un moment, però. Em clava una mirada de desafiament. Potser pensa que no m'ha pres prou seriosament.

—Que et fotin, imbècil! —diu.

No vaig saber respondre a aquesta agressió. Només em van venir moltes ganes de riure. Vés a saber per què. Vaig aguantar-me, la vaig mirar, tenia una taca de maionesa a la samarreta. L'hi vaig dir:

—T'has tacat de maionesa la samarreta.

Es va enfurismar.

—I a tu què t'importa? No em parlis, no em miris. No vull haver de tornar a veure la teva cara de cul aquesta nit.

Vaig deixar anar una riallada. Em penso que la vaig fer empenyar. La ràbia li feia tremolar les parpelles.

—Ets tu qui fa cara de cul, nena.

Abans que les meves paraules esdevinguessin sons ja m'havia penedit d'obrir la boca per una altra cosa que no fos empassar-me un tros de bròquil. Massa tard.

—No et suportó! —va escridassar-me l'Oblit, apartant la cadira de la taula amb tanta força que la va fer caure a terra.

Em vaig aixecar amb la intenció de marxar. Impossibile.

Va clavar-me una empenta. Tan forta que per poc no em fa caure. L'hi vaig tornar, tot i que ella era molt més alta que jo. Quan estàs enfadada amb la vida treus forces d'allà on no n'hi ha. Després van venir els insults. No sé

quantes coses vam dir-nos abans no aparegués l'Amarelo amb cara de pomes agres i ens recordés les normes de l'escola: les agressions verbals es consideraven una falta greu, i més encara en zones de convivència, com ara el menjador. Per a totes aquelles que trenquessin les normes principals, com la de respectar el silenci a partir de les onze de la nit, els reservaven el càstig més odiós i més temut de tots:

—Dos caps de setmana sense sortir. Per a totes dues —va deixar anar.

És a dir que només arribar ja vaig fer-me mereixedora d'una de les «correccions» a les quals feia referència el manual del centre (a disposició de tots aquells pares desesperats que no sabessin què fer amb les seves filles rebels).

Això és començar amb el peu esquerre!

★ ★ ★ ★

I després estava jo. Tenia els meus motius per creure'm l'ésser més desgraciat del planeta, que podien resumir-se en tres:

- 1) La meva mare s'havia mort no feia ni dos anys.
- 2) El pare tenia una nòvia que jo no suportava (Miranda, si fins i tot el nom era ridícul).
- 3) Tothom m'odiava.

Contra els dos primers arguments no hi havia res a fer. Pel que fa al tercer, vaig decidir donar la raó a tothom i esdevenir la persona més insuportable del planeta, sense pensar què passaria ni quines conseqüències tindria aquesta decisió. Si el món m'odiava, n'hi donaria motius. Vaig començar per dir tot el que pensava. Parlava de la

mare tothora, sobretot davant de la Miranda. Era fantàstic veure com li desagradava haver d'escoltar-me. De vegades deixava fotografies de la mare sobre els mobles del menjador, ben visibles. O recordava al pare anècdotes de viatges que havíem fet plegats. Però el millor era posar-me coses de la mare. Unes arracades, o el seu anell preferit. El pare se n'adonava de seguida i em deia que m'hi assemblava molt. Ella treia foc pels queixals.

El cop de gràcia va arribar aquell dia que vaig descobrir una ampolleta del perfum de la mare en un armari i me'n vaig posar una mica. Aquella olor em feia venir ganes de plorar. El pare ensumava, ple de nostàlgia, cada cop que jo passava, i tancava els ulls. Ella ens mirava, enfurismada, sense saber què dir ni com prendre's tot allò. Tot i que endevinava el meu joc, és clar.

El pas següent va ser deixar d'estudiar. Les meves notes van començar una caiguda lliure. Vaig amagar-les, vaig falsificar la signatura del pare (i segurament ho vaig fer prou bé, perquè tothom s'ho va empassar). Vaig començar a faltar a classe, entregant puntualment els justificants de les meves absències convenientment acreditats amb formularis falsificats amb una habilitat que em sorprenia a mi mateixa. Els dilluns havia d'entrar a tercera hora perquè tenia cita de rehabilitació amb la fisioterapeuta (desviació de columna i lordosi), els dimecres i divendres a cinquena i sisena hora se suposava que tenia logopeda i foniatre, que em tractaven un cas estrany de disfonia que em va atacar de sobte les cordes vocals. Van trigar unes quantes setmanes a descobrir les mentides.

Durant tres mesos, vaig sovintejar un bar que era a dues parades de metro de l'institut. Allà ningú no feia

preguntes. A més, cada tarda hi tornava, carregada amb la motxilla de l'escola. Tothom estava convençut que passava les hores a la biblioteca. La Miranda em feia un entrepà i em donava diners per al transport i per a una ampolleta d'aigua. Jo llençava l'entrepà en una paperera i caminava gairebé tres quarts d'hora. La recompensa: notava que encara em quedava una mica de dignitat i tenia gairebé cinc euros per passar la tarda. Al principi em sentia molt sola. Demanava una coca-cola *light* i una bossa de patates, que eren el meu esmorzar i el meu dinar.

El matí que vaig conèixer en Diego i en Nico m'havia saltat un examen de tecnologia. En Bernat, el meu professor, s'entestava que havia de completar un circuit elèctric. Jo em negava a pelar cables i a posar interruptors. Va ser ell qui va començar amb les amenaces. «Hauré d'avisar els teus pares, t'estàs passant, Abril». I ho va fer.

Al bar, el primer d'acostar-se a la meua taula va ser en Nico. Tenia els cabells negres i rinxolats, no era gaire alt, la seva mirada era intensa, però deixava endevinar un no-se-què de persona necessitada.

—Què hi fa una noia com tu en un lloc com aquest?
—va dir.

El vaig mirar un segon, en silenci, i vaig abaixar el cap, com per concentrar-me en les meves coses.

—No penses respondre'm? —va preguntar.

No el vaig mirar.

—Ets una mal educada! —va dir, en un to prepotent que em va fer enfadar.

—Que et fotin, tio! —vaig deixar anar.

Llavors va començar a riure. I jo també, com si m'hagués begut l'enteniment. Molt temps després encara recor-

daríem aquell començament absurd com la nostra primera anècdota. N'hi va haver moltes més, i no totes van ser divertides.

Vaig tornar a la tarda i des d'aquell dia vam ser inseparables, tots tres. En Diego tenia dinou anys, un menys que en Nico. Cap dels dos no era del barri, ni de la ciutat. Parlaven amb un accent estrany, que jo no sabia reconèixer. Al començament em molestava que no parlessin clar, perquè em pensava que volien fer-se els misteriosos. Sobretot en Nico, que semblava el més prudent dels dos. Parlàvem molt, però ells mai no explicaven res de les seves vides. Ni on vivien, ni què feien, ni d'on treien els diners que feien anar. I sempre tenien diners. Vaig acostumar-me que em comprassin coses. Fins llavors a la meua roba hi solia haver algun pedaç sospitos per dissimular l'estrip que hi havia deixat l'alarma, en enretirar-la de males maneres. La meua estratègia no fallava mai. Sempre comprava alguna cosa, com més cara, millor. Així ningú sospitava de mi quan passava per caixa. Després només calia retornar la peça en una altra botiga de la mateixa franquícia. Era el més fàcil del món. O a mi m'ho semblava.

El que més m'agradava dels meus nous amics era que sempre em deien que semblava molt madura per a la meua edat. El més estrany, que entre nosaltres mai no hi va haver res més que amistat. Em penso que mai no li vaig agradar a cap dels dos, o no m'ho van dir. Està bé, perquè a mi ells tampoc no m'agradaven.

—Hem robat un banc —va confessar-me un dia en Diego. En Nico es va enfadar amb ell per dir-m'ho, però ja no hi havia res a fer.

Feia més de cinc setmanes que anàvem junts a totes bandes, en un cotxe que havien llogat. Ja ni tan sols em deixaven anar a peu fins al bar: ells sempre m'esperaven amb el cotxe a la parada de l'autobús.

—Estàs de conya! —vaig respondre, sense acabar-ho de creure.

—No. És veritat. T'ho juro. —Tenia una lluentor estranya a la mirada.

—Per què l'hi expliques, tu, bocamoll! —va renyar-lo el seu amic—. Ella no n'ha de fer res. I la ficaràs en un embolic!

En Nico tenia tota la raó.

Tot allò va esclatar un dissabte que anàvem a un concert. A casa vaig dir que anava al cinema amb unes amigues. Vam quedar al bar, com sempre. Només arribar ja vaig adonar-me que passava alguna cosa estranya, però no vaig dir res. En Diego va pujar al cotxe i en Nico va seure al darrere sense badar boca. Jo vaig ocupar el seient del copilot. Quan vam parar en una àrea de servei de l'autopista van dir que havien d'anar al lavabo. Tots dos.

—Sou uns pixaners! Va, marxem! —vaig rondinar, sense mirar qui havia obert la porteta.

Era un vigilant de seguretat de l'autopista que ens havia estat mirant tota l'estona.

—On són? —va preguntar.

—Allà —vaig balbotejar, assenyalant el lavabo.

—Documentació, sisplau.

Vaig voler plantar cara. No sé per què ho vaig fer. Per por, suposo. Tenia un mal pressentiment.

—I per què? Tu no ets poli —vaig fer.

Abans que pogués adonar-me del que feia, el vigilant

de seguretat va agafar les claus del cotxe, que en Diego havia deixat posades, i se les va endur. Va entrar al lloc de vigilància i va fer una trucada. Llavors van aparèixer els meus amics. Van pujar al cotxe, van renegar i algú va dir: «Agafa't, tu».

En Diego va manipular els cables sota el volant i el cotxe va arrencar de seguida. Vam sortir d'allà a corre-cuita, fent molt soroll, com a les pel·lícules. Vaig adonar-me que els meus amics estaven blancs com la paret. En Diego estava molt estrany. Tot plegat em feia tanta por que la llengua se m'enganxava al paladar. Parlaven d'alguna cosa que s'havien pres. Van llençar tot de coses per la finestreta, amb el cotxe en marxa. Només llavors vaig saber el que no m'havia atrevit a sospitar: tots dos eren consumidors de drogues. Potser també eren traficants.

De sobte vam parar i en Nico va dir-me:

—Abril, ens has de dur a un hospital.

No podia triar. Jo sabia conduir (ells me n'havien ensenyat), però només havia agafat el cotxe en aparcaments de supermercats, sense trànsit, sense perill. En aquell moment no hi havia temps de pensar, però. Vaig asseure'm davant del volant, vaig trepitjar l'embragatge, vaig posar primera i vaig pitjar el pedal del gas. M'anava eixugant les llàgrimes que em queien per les galtes mentre mirava de recordar tot el que havia de fer per mantenir el cotxe en marxa. Ni tan sols vaig pensar que no sabia on era l'hospital més proper i encara menys com arribar-hi. Em penso que va ser quan vaig mirar pel mirall retrovisor. Un moment, només un segon, perquè en Diego feia estona que no deia res.

El revolt no era gaire tancat però em va fer perdre el

control igualment. Quan vam començar a caure vaig pensar que ens mataríem. Aquesta és la darrera cosa que recordo: el soroll, els vidres trencats, les voltes. I vaig pensar: «M'he carregat els meus dos amics».

El següent record és la cara d'una infermera del torn de nit. Em va semblar que la gent cridava massa. Les seves paraules em retronjien dins del cap com un eco horrible. Les paraules d'alleujament i de consol van transformar-se en preguntes i retrets.

Es va saber tot. Les meves mentides, les meves falsificacions, qui eren en Nico i en Diego. El pare no s'ho podia creure, tot plegat. El més humiliant va ser que no em cregués quan vaig dir que jo mai no havia consumit res, que ni tan sols havia vist la droga, que em semblava un fàstic. També van donar per fet que ja no era verge. El pare va dir de mi coses horribles.

En Diego i en Nico van sobreviure, però van acabar a la presó. Primer en Nico. Després en Diego, un cop va haver superat la sobredosi. La policia els va reconèixer per la gravació que havien fet les càmeres de seguretat del banc. Portaven una pistola. Descarregada, això sí. Però això només m'ho vaig creure jo.

A l'hospital només hi vaig passar una nit. En sortir vaig prendre una decisió. No contestaria cap més pregunta. Ni tan sols les del meu pare. El vaig treure de polleguera, amb el meu silenci. Va obligar-me a tornar a l'institut. Ho vaig fer. Però no en vaig aprovar ni una. Ni tan sols educació física.

Ell va acabar per perdre la paciència. A la publicitat de l'internat es parlava de «rigorosa disciplina» i «informes setmanals sobre els progressos de les alumnes». Prometien

control, mà dura, horaris estrictes i ambient «de sana convivència fraternal». Ximpleries. Però el meu pare necessitava creure en totes aquelles coses. No s'ho va pensar dues vegades. Em penso que després de deixar-me allà, ell i la Miranda van respirar tranquils per primer cop en molts mesos.

Així va ser com vaig acabar a Els Cims. Amb una companya d'habitació insuportable que es deia Oblit. Ni ella ni jo passàvem pel millor moment de les nostres vides.